

ще победятъ, събранитѣ войски тръгнаха за България по море и по сухо. Флотата, подъ началството на друнгария Романа Лакапина, отплавала за устието на Дунавъ, за да пренесе печенезитѣ, а сухоземнитѣ войски, подъ началството на прочутия пълководецъ Лъва Фока, настѣпили по пѣтищата край Черно море, отъ което навѣрно се снабдявали съ храни, стигнали границата и навлѣзли въ България.

Симеонъ навреме узналъ всичко това, събралъ голѣми сили и тръгналъ срещу Лъва Фока. Дветѣ войски се срещнали при Анхиалъ и на 20-и августъ 917 г. на брѣговетѣ на р. Ахелое произлѣзло решително сражение, което лѣтописецътъ описва така: „Завързало се сражението, българитѣ били силно разбити и много отъ тѣхъ били избити. Когато доместникътъ (Лъвъ Фока) билъ виръ вода отъ потъ и изнемогвайки слѣзълъ отъ коня си при единъ изворъ, за да си измие потъта и да се прохлади, коньтъ му скжсалъ поводитѣ и безъ яздачъ се спусналъ да бѣга презъ лагера. Войницитѣ, понеже познавали коня, като го видѣли, помислили, че доместикътъ е убитъ, уплашили се, паднали духомъ, спрѣли преследването, а нѣкои повърнали назадъ. Симеонъ, като забележилъ това отъ една височина, (защото той не направилъ случайно бѣгството безредно), насочилъ българитѣ противъ ромеитѣ. Последнитѣ отъ по-напредъ, както казахме, паднали духомъ и поразени, щомъ видѣли, че българитѣ неочаквано нападатъ, всички обърнали тилъ и произлѣзло страшно бѣгство: едни се стѣпкваха помежду си, други били избивани отъ неприятеля. Доместикъ Лъвъ се спасилъ съ бѣгство въ Месемврия, а паднали множество не само отъ проститѣ войници, но и отъ стратезитѣ и турмархитѣ твърде голѣмъ брой“. Споредъ други лѣтописци, кръвопролитието било таково, „каквото отъ вѣкове не е бивало“, а споредъ Лъва Дякона, въ края X. вѣкъ още се виждали около Анхиалъ купища кости „отъ позорно изкланата ромейска войска“. Отъ писмата на патриархъ Николая узнаваме, че въ тоя бой е билъ раненъ и коньтъ на самия Симеонъ.

Тѣзи сж всичитѣ сигурни данни, по които сражението може да се възстанови приблизително, както следва: Симеонъ изпратилъ частъ отъ войскитѣ си да нападнатъ византийския лагеръ, като ѣ заповѣдалъ, при натискъ да се обърне въ присторено бѣгство. Останалата частъ отъ войската си оставилъ въ резервъ навѣрно на скрито мѣсто, а самъ наблюдавалъ вървежа на боя отъ една височина. Когато византийцитѣ били разстроени отъ съпротивата на предната българска частъ и отъ преследването при престореното ѣ бѣгство до толкова, че и самиятъ доместникъ по единъ или другъ начинъ се озовалъ безъ конь, Симеонъ повелъ лично резерва си въ атака и разбилъ съвършено византийцитѣ.

Тая победа разстроила хитро скроения планъ на византийцитѣ противъ България. Друнгарий Романъ стигналъ при устието на Дунава, Пристигнали били на Дунавъ и печенезитѣ, водени отъ херсонския стратегъ Ив. Вогаса. Споредъ разказа на лѣтописцитѣ, когато всичко било готово да се почне пренасянето, между Вогаса и Романа произлѣзълъ споръ, и печенезитѣ, като видѣли несъгласието между двамата пълководци, възмутили се и се върнали. Въ това време дошло известие за поражението при Ахелое, и Романъ се върналъ съ флотата въ Цариградъ. Това обяснение, обаче, не е задоволително. По е за върване, че известието за поражението при Ахелое е било пристигнало и навлизанието на печенезитѣ въ България ставало не само рисковано, но и безцелно. Много е вѣроятно и самото прехвърляне на печенезитѣ да е било невъзможно, защото Симеонъ, наученъ отъ опыта съ маджаритѣ, ще да е взелъ потрѣбнитѣ мѣрки. Въ всѣки случай печенезитѣ не сж се оттеглили безъ съгласието на византийцитѣ, защото сж имали заложници въ Цариградъ. Маджаритѣ въ това време, като съюзници